

The background is a solid green color with a repeating pattern of white line-art icons. These icons include a graduation cap, a lightbulb, a clock, a target, a bar chart, a document with a checklist, a person wearing glasses, a book, a computer monitor with a line graph, a gear, a hand holding a trophy, a stack of books, a magnifying glass, a pie chart, a speech bubble, a person with a graduation cap, a person with a lightbulb, a person with a target, a person with a bar chart, a person with a document, a person with a gear, a person with a hand holding a trophy, a person with a stack of books, a person with a magnifying glass, a person with a pie chart, a person with a speech bubble, a person with a person with a graduation cap, a person with a person with a lightbulb, a person with a person with a target, a person with a person with a bar chart, a person with a person with a document, a person with a person with a gear, a person with a person with a hand holding a trophy, a person with a person with a stack of books, a person with a person with a magnifying glass, a person with a person with a pie chart, a person with a person with a speech bubble.

ProjehCenter

www.ProjehCenter.ir

📷 | @projehcenter

📍 | @projehcenter_ir

...

فهرست مطالب

موضوع	صفحه
مقدمه :	۱
کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴	۸
قوانین بین المللی دیگری برای حفظ میراث فرهنگی	۱۵
تأثیر رژیم قانونی	۲۵
نتیجه	۳۱

مقدمه :

قوانین بین المللی جنگ طی صدها سال جنگ و کشمکش میان انسانها با تدوین همزمان قوانین در اواخر قرن نوزده گسترش یافت. اما این امر تا زمان خسارات کاملاً گسترده خصوصیات فرهنگی جهانی دوم میسر نبود. در آن زمان جامعه بین الملل نیاز به حفظ میراث فرهنگی در زمان جنگ را تأیید نمود. کنوانسیون لاهه پیرامون حفظ مایملک فرهنگی در واقعه جنگ مسلحانه (۱۹۵۴)^۱ (کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴) به همراه پروتکل های آن^۲ و پروتکل های سال ۱۹۷۷ به کنوانسیون ژنو^۳، چهارچوب مدونی را فراهم می نماید. همانگونه که مشاهده می شود، در قسمت دیگری از قرن بیستم این قوانین با پیشرفتهای اخیر واقع در سال ۲۰۰۳^۴ به کندی تقویت شد. به هر حال ، علیرغم قوانین شدید و متعادل بین المللی به خصوص خطاب به حفظ آن، ضرر و زیانهای وارده به میراث فرهنگی ادامه یافت.

^۱ - امضای علنی ۹ می سال ۱۹۵۴، معتبر در ۷ آگوست ۱۹۵۶ ، ۲۴۰ UNTS ۲۴۹.

^۲ - ابتدا پروتکل لاهه برای محافظت از املاک فرهنگی در مبارزه مسلحانه (۱۹۵۴) مفتوح با امضای ۱۴ می ۱۹۵۴ ، معتبر در ۷ آگوست ۱۹۵۶ ، ۳۵۸ UNTS ۲۴۹ . سپس پروتکل لاهه برای محافظت از املاک فرهنگی در هنگام مبارزه مسلحانه (۱۹۹۹) مفتوح با امضای ۱۷ می ۱۹۹۹ ، معتبر در ۹ مارس ۲۰۰۴ ILM ۳۸.

^۳ - پرتکل I الحاق به کنوانسیونهای ژنو (۱۹۴۹) و مربوط به محافظت از قربانیان مبارزات مسلحانه بین المللی (۱۹۷۷)، مفتوح برای امضای ۱۲ دسامبر ۱۹۷۷، معتبر در ۷ دسامبر ۱۹۷۸ ، ۱۴۴۱ - ۱۳۹۱ ILM ۱۶ . پرتکل الحاقی II به کنوانسیونهای ژنو (۱۹۴۹) و مربوط به محافظت از قربانیان مبارزات مسلحانه غیربین المللی (۱۹۷۷) مفتوح برای امضای ۱۲ دسامبر ۱۹۷۷، معتبر در ۷ دسامبر ۱۹۷۸ ، ۱۴۴۲-۹ ILM ۱۶.

^۴ - بیانیه یونسکو با توجه به تخریب بین المللی میراث فرهنگی، پاریس، ۱۷ اکتبر ۲۰۰۳.

<http://www.unesco.org/culture/laws/international/declare.pdf>

آخرین دستیابی ۲۱ می ۲۰۰۷.

در جنگهای اخیر یوگسلاوی^۱ سابق و عراق^۲ باز هم میراث فرهنگی به غارت رفت و فاجعه فرهنگی نیز در افغانستان^۳ رخ داد. واضح است که جنگ باز هم بی ثباتیهای بسیاری را در بر می گیرد و بدون شک کشمکش انسانی و فعالیت نظامی ادامه می یابد. این امر منجر به تمرکز شدید بر کارآیی قوانین بین المللی و توانایی آنها برای حفظ میراث فرهنگی گرانبهای ما می گردد.

این مقاله تاریخچه حفظ میراث فرهنگی بین المللی را بیان می نماید و به ارائه جزئیات ویژگیهای خاص روی حفظ این میراث در زمان جنگ مسلحانه به همراه ارزیابی اثر آنها میپردازد.

میراث فرهنگی میتواند شامل اشیاء منقول و غیرمنقول ، ملموس یا غیرملموسی همچون ساختمان و مجسمه یادبود، اثر و مجموعه های هنری. کتاب و دست خط ، بقایا و بسیاری اقلام دیگر باشد. در زمان صلح میراث فرهنگی به واسطه کنوانسیون ۱۹۷۲ یونسکو با مضمون محافظت از میراث طبیعی و فرهنگی جهان (WHC)^۴ و کنوانسیون یونسکو با

^۱ - برای مثال تخریب دوبروونیک و خسارت به پل موستار. جیمز AR نفریگر. محافظت از میراث فرهنگی در زمان جنگ و بعد از آن www.ifar.org/heritage.htm

آخرین آدرس ۲۱ می ۲۰۰۷ و حمله اخیر گرناد در مجاورت مناسبتری از دسانی در کوزوو، ۳۰ مارچ ۲۰۰۷. گزارش حاکی از آن است که این چهارمین حمله از سال ۱۹۹۹ و بیست و سویم آتش سوزی گرناد از زمان پایان جنگ است
<http://www.kosovo.net/news/ archive / ۲۰۰۷/ march ۳۰/۲ html> ۲۱ می سال ۲۰۰۷.

^۲ - مثلا غارت بسیار آشکار موزه عراق در بغداد. متیو بوگ دانوس ، دزدان بغداد ... و میراث فرهنگی جهان (مقاله ارائه شده در کنفرانس محافظت از میراث فرهنگی : قانون بین المللی بعد از جنگ در عراق - دانشگاه شیکاگو ، سوم فوریه سال ۲۰۰۶). مقاله موجود در culturdpolig.uchicago.edu/proteating-cultural-heritage/papers.shtml ۲۲ می ۲۰۰۷.

^۳ - من هارت ، بالای ۴ n ، ۴۰ با توجه به کاهش ایالات بامیان

^۴ - با امضای ۱۴ نوامبر ۱۹۷۲ و معتبر در ۱۷ دسامبر ۱۹۷۵ (۱۹۷۲) ۱۵۱ UNTS ۱۰۳۷.

مضمون پاسداری از میراث فرهنگی ناملموس (۲۰۰۳) حفظ می گردد^۱. به هر حال این میراث نیز طی هرگونه حمله مسلحانه ای تهدید می شود: آن ممکن است از روی قصد مورد حمله واقع شود زیرا سمبل دشمنی و اصالت آن کشور است، آن یک تاریخ، فرهنگ یا مذهب است. ممکن است چنین اقلامی به خاطر منفعت؟؟ غارت یا دزدیده شوند یا به سادگی طی جنگهای متمادی در معرض آسیبهای تصادفی قرار گیرند^۲.

با وجودیکه محافظت ویژه در سطح بین الملل تا زمان کنوانسیون سال ۱۹۵۴ لاهه انجام نپذیرفته بود، اولین گامها به سوی محافظت از این میراث از قرن نوزدهم آغاز گردید، زمانیکه قوانین جنگ معین گردید^۳. قبل از آن قوانین متعدد زمانی جنگ اشاره ای به حفظ مایملک فرهنگی می نمود. مثلاً ممنوعیت معمول پیرامون تخریب میراث فرهنگی و قدیمی به زمان یونان کلاسیک باز میگردد^۴. قبل از رمیها مردم پذیرفتند که فرهنگ باید تنها به عنوان آخرین چاره خراب و نابود شود^۵. و سپس طی جنگهای ناپلئونی، این اصل که مایملک فرهنگی، میراث تمام انسانهاست اولین بار در قانون بین الملل پدیدار گشت^۶.

^۱ - با امضای ۱۷ اکتبر ۲۰۰۳، معتبر در ۲۰ آوریل ۲۰۱۰۶، یونسکو، Doc.MISC / ۲۰۰۳ / CLT/ Ch/۱۴.

^۲ - کیت سوتد، ما باید کارهای بیشتری برای حفظ میراث فرهنگی در زمان جنگ انجام دهیم.

< <http://www.onlineopenion.com.au/view.asp?article: ۲۴۰۷> > ۲۰ می ۲۰۰۷.

مثلاً کیت سوتد به حمله هدفمند در stari Most در بالکان اشاره می کند که سمبل گذشته چندفرهنگی موستار بود. پل در سال ۱۵۶۶ توسط امپراطور اتومن ساخته شده بود، همینطور مجسمه های بامیان به خاطر نشان دادن سمبلهای مذهبی مغایر با اعتقادات طالبان ویران شد.

^۳ - به هر حال، واضح است که قوانین قدیمی بسیاری پیرامون جنگ وجود دارد که تصرف املاک دشمن اعم از میراث فرهنگی را ممنوع می کند. به منظور دستیابی به تاریخچه این قوانین به افسر لیوتنانت گرگوری P نون، JAGC ، USN ، تاریخچه و ارزیابی قانون جنگ قبل از جنگ جهانی دوم مراجعه کنید.

< <http://www.icrc.org/web/engo.nsf/htmlall/۶۳۴ HW ۶ /File/irrc ۸۵۴ -frigo.pdf> >

اواخر ۲۱ می ۲۰۰۷، ۳۶۷.

^۴ - کاستنبرگ بالای ۱ n ، ۲۸۱.

^۵ - کاستنبرگ بالای ۱ n ، ۲۸۲.

^۶ - کاستنبرگ بالای ۱ n ، ۲۸۴.

این قانون لیبر (Lieber code)^۱ بود که ارائه شد و اولین تلاش مدرن برای تدوین قوانین جنگ بود.^۲ آن طی جنگ داخلی آمریکا توسط پروفیسور فرانسیس لیبر که یک مهاجر آلمانی به ایالات متحده آمریکا و پرفیسور دانشکده حقوق کلمبیا بود تهیه گردید.^۳ هر چند قانون لیبر تنها نیروی نظامی USA را ملزم می ساخت، تا حد زیادی نیز مطابق با قوانین و رسوم موجود جنگ در آن زمان بود. خصوصاً، مواد قانونی ۳۵ و ۳۶ آن به حفظ میراث فرهنگی کمک می کند. ماده ۳۵ یعنی :

اثرهای کلاسیک هنری، مجموعه های علمی یا وسایل گرانبهائی مثل تلسکوپهای نجومی همچون وسایل بیمارستانی باید در برابر تمام آسیبهای موجود ایمن شوند، حتی وقتی که در مناطق محصور شده در حین محاصره یا بمباران واقع می باشد.

ماده ۳۶ به تسخیر اموال دولتی و نه دزدیدن، ویران ساختن یا آسیب رساندن به چنین میراثی اشاره می کند :

اگر آثار هنری، کتابخانه ها، کلکسیون ها یا ابزار و وسایل متعلق به یک دولت یا ملت متخاصم بدون صدمه ای منتقل شود، قانونگذار دولت تحت محاصره میتواند دستور به توقیف داده وبه نفع دولت مذکور آنرا منتقل نماید. مالک نهایی در نتیجه پیمان صلح فی مابین تعیین می گردد. به هیچ وجه آنها فروخته یا واگذار نمی شوند، اگر این اقلام توسط

^۱ - قانون لیبر (Lieber) - دستورالعملهایی برای دولت ارتشهای ایالات متحده در میدان جنگ، تهیه شده توسط فرانسیس لیبر که به عنوان دستورات عمومی شماره ۱۰۰ توسط پرزیدنت لینکلن در ۲۴ آوریل ۱۸۶۳ منتشر شد

<LIEBER.Code.t*<http://fletcher.tufts.edu/multi/texts/histarial/>> ۲۱ می ۲۰۰۷.

^۲ - نون بالای ۱۷ n، ۱۹۲. علاوه ب راین تخریب، غارت یاچپاول آثار هنری و موارد دیگر مایملک فرهنگی عمومی و خصوصی در حمله مسلحانه تحت قوانین بین المللی مرسوم قبل از اواخر قرن نوزده غیرقانونی بود : Ibid Ib.

^۳ - نون بالای ۱۷ n، ۱۹۲.

ارتش ایالات متحده تسخیر شوند، تحت تملک آنها در نخواهد آمد یا به طور عمدی خراب یا ویران نمی شود.

انتشار این دستورالعملها بعدها به سمت تدوین قوانین جنگ در سطح بین الملل پیش می رود. قانون لیبر شکل گرفته براساس بیانیه مربوط به قوانین و رسوم جنگ در کنفرانس بروکسل سال ۱۸۷۴ ارائه گردید.^۱ به هر حال، این بیانیه هرگز به طور رسمی پذیرفته نشد. سپس به دنبال کنفرانس لاهه در سال ۱۸۹۹، معاهده بین المللی امضاء شد که باز هم قانون لیبر را به سختی به تصویر می کشید.^۲ کنوانسیون با توجه به قوانین و رسوم جنگ در سرزمینها و مقررات ضمیمه آن (کنوانسیون لاهه II) ^۳ ابتدا به زندانیان جنگ و اشخاص غیرنظامی پرداخت و به هر حال برخی ماده قانونی ها محافظت از اقلام فرهنگی را پیشنهاد میدهند. مثلاً تخریب یا تسخیر مایملک دشمن رسماً ممنوع شد، مگر آنکه بواسطه لزومیات جنگ از سوی مقامات به صورت دستور تقاضا شود.^۴ حمله یا بمباران شهرها، روستاها، مناطق مسکونی یا ساختمانها که بی دفاع بودند، ممنوع شد.^۵ بعلاوه، قبل از آغاز هرگونه بمباران، فرمانده نیروی حمله کننده، به جز در مورد حمله مسلحانه باید تمام سعی خود را به کار گیرد تا به مقامات محلی هشدار دهد.^۶

این امر حداقل به طور تئوری اجازه انتقال اشیاء منقول قدیمی را خواهد داد.

^۱ - نون بالای ۱۷ n، ۱۹۴.

^۲ - نون بالای ۱۷ n، ۱۹۶-۱۹۵.

^۳ - معاهده امضاء شده در ۲۹ جولای ۱۸۹۹ و تأیید شده در ۴ سپتامبر ۱۹۰۰، ۲۶ مارتنز نووی رسولی (سری ۲) ۹۴۹. مقرراتی با توجه به قوانین و آداب جنگ در سرزمینها ۲۹ جولای ۱۸۹۹، stat ۳۲، ۱۸۰۳.

^۴ - قانون ۲۳ کنوانسیون لاهه II.

^۵ - قانون ۲۵ کنوانسیون لاهه II.

^۶ - قانون ۲۶ کنوانسیون لاهه II.

تحت ماده ۲۷ تمام مراحل ضروری باید طی محاصره و عبارتها در نظر گرفته شوند تا حد امکان از تهذیب مختص مذهب، هنر، علم و دستگیری چشم پوشی شود. اماکن توقیف شده برای این بود تا این ساختمانها و مکانها را یا برخی علائم خاص و آشکار نشان دهد، علائمی که قبل از آغاز بمباران باید برای مهاجم و حمله کننده مشخص شده باشد.^۱ از اینرو برخی امور محافظتی در مورد اشیاء غیرمنقول اعمال شد، ماده ۴۶ ضبط املاک خصوصی را نهی کرده و غارت و چپاول نیز رسماً تحت ماده ۴۷ ممنوع شد.

این معاهده بعدها با معاهده قوانین و رسوم جنگ در سرزمینها (کنوانسیون لاهه IV)^۲ جایگزین شد به هر حال، کنوانسیون لاهه II برای احزابی مهم بود که آنرا امضاء کرده بودند اما این احزاب دیگر کنوانسیون لاهه IV را امضاء نکردند^۳، معاهده بعدی بسیار مشابه قبلی است اما ماده ۲۷ به شرطی تقویت میشود که مراحل “حتماً” در نظر گرفته شوند و “بناهای تاریخی” به فهرست ساختمانهای محافظت شده افزوده شوند. ماده ۵۶ ضرورتاً به خاطر حفظ میراث فرهنگی بدون تغییر باقی می ماند^۴.

به هر حال، با وجودیکه هر دو معاهده طی جنگ جهانی اول تحت تأثیر احزاب بودند^۵، آنها در امر حفظ میراث فرهنگی همچون؟؟ کاتدرال فرانسه یا دانشگاه لواوالین بلژیک در برابر خسارات وارده^۶ ناکام بودند و در پایان جنگ نیز هیچگونه پیگیری رسمی برای

^۱ - ماده ۲۷ کنوانسیون لاهه II

^۲ - در ۱۸ اکتبر ۱۹۰۷، ۲۲۷۷ stat ۳۶ امضاء شد.

^۳ - ماده ۴ کنوانسیون لاهه IV

^۴ - مواد ۲۷ و ۵۶ کنوانسیون لاهه IV خصوصاً به بیانیه سال ۲۰۰۳ یونسکو اشاره می کند.

^۵ - احزابی مثل آلمان، فرانسه، بریتانیا، ایالات متحده آمریکا، ژاپن و ایتالیا :

در ارتباط با کنوانسیون لاهه II forms id=150 sps=p>II www.icrc.org/ihl.nsf/websign?Read

در ۲۳ می سال ۲۰۰۷.

^۶ - کاستنبرگ بالای n1، ۲۸۶. نافرگیر بالای n ۱۱، ۲.

اینگونه بی رحمی ها اعمال نشد.^۱ سپس ، USA توافق بین المللی را آغاز نمود که به معاهده محافظت از مؤسسات هنری و علمی و یادبودهای تاریخی منتهی گردید (تحت عنوان Roerich pact)^۲.

باز هم جنگ جهانی دوم تخریب و غارت گسترده میراث فرهنگی سراسر اروپا و غیره را به خود دید.^۳ غارت و چپاول نیروهای آلمانی از آثار هنری در سراسر اروپا به وضوح مشخص میشود، مثل تخریب علنی صومعه مونت کازینو در ایتالیا^۴ از این جمله است. بعد از پایان جنگ، این امور بررسی شد و سپس جنایتکاران اصلی جنگ نازیها به خاطر جنایات جنگی تعقیب شدند.^۵

بعلاوه تلاشی در جهت کنترل داد و ستد اشیاء غارت شده در پی تسخیر آنها صورت گرفت برای پایان دادن به این امر بیانیه سیاسی جنگ جهانی دوم توسط USA ، بریتانیا و UK و فرانسه امضاء شد. این کار تا حدی به کنوانسیون سال ۱۹۴۹ ژنو منجر گردید. کنوانسیون ممنوعیت تخریب املاک خصوصی، را بدون اشاره ای خاص به میراث و املاک فرهنگی در بر می گرفت. با این وجود، توجه کل جهان به جلوگیری از تخریب و غارت رخ داده در اروپا طی دومین جنگ جهانی معطوف شد و در سال ۱۹۵۴ یونسکو کنفرانسی را خصوصاً در ارتباط با محافظت از املاک فرهنگی ترتیب داد. کنوانسیون ۱۹۵۴ لاهه و

^۱ - با این وجود پیمان ورسای آلمان را مجبور به بازگرداندن اشیاء مهم تاریخی دزدیده شده کرد : Ibid

^۲ - واشنگتن پکت (۱۹۳۵) در ۱۵ آوریل ۱۹۳۵ ، stat ۳۲۶۷ ، ۴۹ آنرا امضاء کرد.

^۳ - بیشتر آنها به خاطر قدرت هوایی و بمبارانهای سنگین پیش آمد: کاستنبرگ بالای n1 ، ۲۸۸.

^۴ - مثلاً به کاستنبرگ بالای n1 ، ۲۸۹ توجه کنید.

^۵ - نافریگر بالای n11 ، ۲ . مثلاً محاکمه روزنبرگ نورنبرگ. نوامبر - دسامبر ۱۹۴۵.

<<http://www.Nizkor.org/hweb/imt/tgmwc/tgmwc-۰۳-۲۲-۰۳.html>>

۲۳ می ۲۰۰۷ به محاکمه دکتر جوزف بولر در جون - جولای ۱۹۴۸ توجه کنید <<http://www.ess.uwc.ac.uk/wcc/buhler>>

۲۳ می ۲۰۰۷ <http://www.ess.uwc.ac.uk/wcc/buhler>

محافظت بیشتری که این مجمع در مورد میراث فرهنگی پیشنهاد کرد نتیجه اصلی این کنفرانس بود.

۱۱۱ کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴

کنوانسیون پیرامون حفظ اقلام فرهنگی حین جنگ مسلحانه، ۱۹۵۴^۱، چهارچوب قانونی جامعی را برای محافظت از املاک فرهنگی طی جنگ ارائه می‌دهد، به طور خلاصه، آن برای محافظت در حین جنگهای داخلی و بین المللی شامل زمان اشتغال^۲ فراهم شد و اقلام منقول و غیرمنقول را در بر می گیرد^۳. تعهداتی برای تأمین امنیت و احترام گذاردن به میراث فرهنگی در هر دو حالت یعنی واقع شدن این میراث در زمان حمله یا اشغال نیروها اعمال می شود^۴.

جالب است بدانید، این حمایت برای اشیاء فرهنگی تدارک دیده شده که به شرح زیر توصیف شوند:

الف (اقلام منقول و غیرمنقول بسیار مهم برای میراث فرهنگی مردم سراسر دنیا مثل بناهای یادبود معماری، هنری یا تاریخی، مذهبی یا غیرمذهبی، ساختمانهای باستانی و قدیمی، مجموعه ساختمانهایی که در کل تاریخی یا هنری هستند ، آثار هنری، دست

^۱ - معاهده در ۱۴ می ۱۹۵۴ در لاهه امضاء شد و در ۷ آگوست ۱۹۵۴، ۲۴۰ UNITS ۲۴۹ اجرا شد. به هر حال، اعمال آن به نیروهای استرالیا تا ۱۹ سپتامبر ۱۹۸۴ بیشتر طول نکشید. برای دیدن متن و جزئیات تمام امضاء کنندگان به سایت زیر مراجعه کنید.
http://portal.unesco.org/en/ev.php-URL-ID=1363&URL_Do=Do-Topic&URL_Section=201.html

^{۲۲} می سال ۲۰۰۷.

^۲ - ماده ۵ کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴.

^۳ - ماده ۱ کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴.

^۴ - ماده ۴ کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴.

خط های قدیمی، کتابها واشیای هنری دیگر، اشیای تاریخی یا باستانی و کهن، و نیز کلکسیونهای علمی و کلکسیونهای مهم کتب یا آرشیوی از تمامی اقلام ذکر شده.

ب) ساختمانهایی که هدف اصلی و مهم آنها حفظ یا نمایش اقلام فرهنگی منقول ذکر شده در قسمت الف ، باشد من جمله موزها ، کتابخانه های بزرگ و آرشیوها و پناهگاههای ایجاد شده برای این منظور در حین جنگهای مسلحانه، اقلام فرهنگی منقول ذکر شده در پاراگراف الف)

ج) مراکز حاوی مقداری زیادی اقلام فرهنگی ذکر شده در پاراگراف الف و ب که تحت عنوان “مراکز حاوی بناهای یادبود” شناخته می شود^۱.

آن مغایر با “میراث فرهنگی” است که در زمان صلح محافظت می شود و در WHC به شرح ذیل تعریف می شود:

بناهای یادبود: آثار هنری، آثار نقاشی و مجسمه سازی باقیمانده از گذشته، عناصر یا ساختارهای باستانی و کهن، کتیبه ها ، سکونتگاههای غاری و ترکیباتی از علائم که از دیدگاه تاریخی ، هنری و علمی از ارزش جهانی برجسته ای برخوردار می باشند.

مجموعه ای از ساختمانها و مجموعه ای از ساختارهای مجزا و بهم پیوسته که بخاطر معماری، هماهنگی یا چشم انداز خاصشان از دیدگاه تاریخی، هنری یا علمی ارزش جهانی برجسته ای دارند.

^۱ - ماده ۱ کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴.

اماکن: آثار هنری انسانها یا آثار تلفیقی انسان و طبیعت و مناطقی شامل مناطق باستانی که از دیدگاه تاریخی، زیبایی شناسی، نژاد شناسی و انسان شناسی در جهان ارزش زیادی دارند^۱.

به نظر می رسد تعریف "ملک فرهنگی" برحسب اشاره آن به ملک (ملموس) ظرفیت از "میراث فرهنگی" باشد^۲. از اینرو مناطق مذهبی مثل مکان جشنهای سنتی یا آیینهای خاصی که ممکن است تعریف WHC را تحت تأثیر قرار دهند، یا املاک منقول و غیرمنقول نیستند یا جزء مناطق باستانی^۳ تحت کنوانسیون لاهه در ۱۹۵۴ نمی باشند و جزء مناطق محافظتی به شمار نمی روند^۴.

به منظور ایجاد امنیت، املاک فرهنگی را میتوان با استفاده از علائم پوشی آبی و سفید مشخص نمود^۵. ملک فرهنگی با دارا بودن "حفاظت عمومی" یا حفاظت ویژه با تمام املاک فرهنگی تهیه شده در سطح عمومی محافظت به صورت مینیمم طبقه بندی می شود^۶.

^۱ - ماده ۱ کنوانسیون به منظور محافظت از میراث طبیعی و فرهنگی جهان (۱۹۷۲).

^۲ - مانیلو فریگو؛ ملک فرهنگی در مقابل میراث فرهنگی : A "جنگ مفاهیم" در قانون بین الملل (۲۰۰۴) ۸۶ (۸۵۴) بررسی بین المللی ردکراس ۳۶۷ - ۳۶۹.

^۳ - به طور عادی یک مکان باستانی موقعیت مکانی فعالیت انسان را در بر می گیرد که با رخدادهای فیزیکی همچون رسوم باستانی انسانها ترکیب شده است.

^۴ - کارن هولم، جنگ تورن (torn) : تعبیر آستانه قانونی (۲۰۰۴)، ۱۱۴.

برای مبحث بعدی پیرامون این موضوع به خصوص مبحث اروپاییان به فریگو بالا ۴۷ n مراجعه کنید.

^۵ - ماده قانونی های ۱۶ و ۱۷ کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴ به موجب ماده ۱۷ ممکن است پوششی برای علامتگذاری این اماکن تحت محافظت ویژه استفاده شود این کار با تکرار سه مرتبه آن به شکل مثلث انجام میشود. آن ممکن است برای محافظت کلی املاک فرهنگی، تعیین کادرها و پرسنل درگیر در برنامه حفظ این میراث استفاده شود. برای بررسی هر چه بیشتر مقوله استفاده از علامتگذاری شامل مشخص کردن مناطق فرهنگی ویران شده به کتاب جان هالادیک Jan Hladik علامتگذاری موقعیت فرهنگی یا علامت مشخص کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴ برای حفظ املاک فرهنگی در حین جنگ مسلحانه (۲۰۰۴) ۸۶ (۸۵۴) بررسی بین المللی ردکراس ۳۸۷-۳۷۹ مراجعه نمایید.

^۶ - پروتکل ۲ در کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴ محافظت شدیدی را فراهم می کند که بعداً بدان پرداخته میشود.

در ارتباط با ' حفظ عمومی' احزاب باید بایستی مقدماتی را در زمان صلح برای ایمن کردن املاک فرهنگی خود در مقابل اثرات پیش بینی شده حملات مسلحانه تهیه نمایند.^۱

کشورها هم بایستی از بهره گیری از املاک فرهنگی دولتهای دیگر به منظور آسیب رساندن به آنها یا تخریبشان و یا هر گونه عمل نظامی در مقابلشان ممانعت به عمل آورند.^۲ تنها استثناء در مورد این تعهد جائی است که 'مردم نظامی آمرانه' نیاز به چنین ابطالی دارد.^۳

این عبارت در کنوانسیون تعریف نمی شود و فقدان دقت در مورد آن موضوع ایجاد بحران و بحث هر چه بیشتر بوده که در قسمت بعد بررسی میشود. کشورها باید در صورت لزوم از بروز غارت، دزدی، اختلاس و دشمنی با علم و صنعت و اقلام فرهنگی جلوگیری کنند.^۱

هیچگونه استثناء نظامی در مورد این ویژگی و شرط وجود ندارد. ممکن است اشیاء تحت "محافظت عمومی" به منظور تشخیص هر چه بهترشان از علائم آبی و سفید متمایز کننده برخوردار باشند.

به دنبال ماده ۸ ، "محافظت ویژه" را میتوان برای تعداد محدودی از امکان تضمین نمود تا املاک فرهنگی منقول و مراکز دارای املاک فرهنگی غیرمنقول "بسیارمهم" از امنیت کافی و وافی برخوردار شوند. شرایط چنین محافظتی آن است که این گونه داراییها باید

^۱ - ماده ۳ کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴.

^۲ - ماده ۴ کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴.

^۳ - ماده (۲) ۴ کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴.

به دور از مراکز صنعتی بزرگ یا هرگونه شیئی نظامی مهمی قرار گیرند و برای مقاصد نظامی از آنها استفاده نشود.^۲

احتمالاً، آن مستلزم مکانهایی به دور از ساختمانهای اصلی مثل ایستگاههای برق یا تصفیه خانه های نفت است. سپس اینگونه املاک و داراییهای فرهنگی به فهرست بین المللی املاک فرهنگی تحت مراقبت ویژه وارد می شوند. کشورها نباید از اینگونه اقلام یا محیطهای آنها برای مقاصد نظامی (مثل پوشش) استفاده کنند و از هرگونه عمل نظامی مستقیمی در برابر آنها خودداری نمایند.

تنها استثناء برای مصونیت در شرایط "لزوم نظامی غیر قابل اجتناب" است البته مادامیکه این لزوم ادامه یابد.^۳

متأسفانه اینگونه مراقبت ویژه به طور گسترده قابل استفاده نیست.^۴ به گفته برخی آن به خاطر این 'شرایط صریح و مشکلات عملی' ثبت می باشد.^۵ بعلاوه عنوان ماده قانونی اجازه مراقبت از ساختمانهایی که ممکن است کشورها از آن محافظت کنند مثل موزه ها و گالری های هنری مهم را نمی دهند زیرا ممکن است آنها در مراکز شهری یا نزدیک ساختمانهای مهم باشند. بنابراین، اکثریت قریب به اتفاق داراییهای فرهنگی تنها در سطح عمومی محافظت شده باقی می ماند.

^۱ - ماده (۳) ۴ کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴.

^۲ - ماده (۱) ۸ کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴. پوششهایی برای داراییهای فرهنگی منقول ممکن است مراقبت ویژه را در مناطقی تضمین نماید که در معرض بمباران واقع می باشند : ماده (۲) ۸ کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴.

^۳ - ماده ۱۱ کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴.

^۴ - به گزارش رسیده تنها شش مورد از مراقبت ویژه برخوردار شده است. جان هالدیک کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴ برای حفظ دارایی فرهنگی در حین جنگ مسلحانه و قصد لزوم نظامی (۱۹۹۹) ۸۶ (۸۳۵) بررسی بین المللی رد کراس ۶۳۵-۶۲۱-۶۲۱.

^۵ - چادها (Chadha)، بالای n ۵، ۲. مکانیسم ثبت باتوجه به تعهدات اجرای کنوانسیون حفظ دارایی فرهنگی حین منازعه مسلحانه ماده ۱۱-۱۶ تنظیم میشود.

موضوع اصلی با این استراتژی محافظتی آن است که هیچ تعریفی برای (یا حتی خط مشی) ضرورت نظامی وجود ندارد. بدین علت دلایل بسیاری برای ایجاد احتیاط در مورد دولتهای خاص در تعبیر آنها وجود دارد. بنابراین ممکن است دولتها از 'لزوم نظامی' برای صرفنظر کردن از دفاع هرگونه دارایی فرهنگی در معرض آسیب استفاده کنند.

ماده ۷ کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴، نشان می دهد که کشورها ملزم هستند تا در زمان صلح، دستورالعملها یا مقررات میان نیروهای نظامی خود را برای ایجاد اطمینان از مشاهده کنوانسیون و ایجاد احترام برای داراییهای فرهنگی و فرهنگ تمام مردم، معرفی کنند. علاوه شرایط کلی در ارتباط با انتشار متن کنوانسیون^۱ و نه نیاز به آموزش شهروندان پیرامون اهداف و دلایل مذکور برای حفظ داراییهای فرهنگی وجود دارد. علاوه بر این، هیچ شرطی برای لغو اصل مربوط به اجرای کنوانسیون و نیز نیازی به جلسات منظم برای گردآوری افراد وجود ندارد^۲.

بهر حال کنوانسیون باید نسبت به گزارش هیأت مدیره یونسکو، حداقل هر چهارسال یکبار مقرر داشته باشد^۳. مقاله ۲۳ برای کشورهایی است که از یونسکو برای کمک فنی استفاده می کنند اما هیچ قدرت الغایی برای اجرای کنوانسیون ندارند^۴. این امر برای ایالات مجزا ایجاد میشود و بنابراین براساس نیاز سیاسی احزاب ادغام شده می باشد.

^۱ - ماده ۲۵.

^۲ - با این حال مقرراتی برای برگزاری جلسه توسط یونسکو وجود دارد. چنین جلساتی باید در صورتی برگزار شوند که حداقل یک پنجم کشورهای مورد معاهده درخواست کرده باشند: ماده ۲۷ کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴.

^۳ - ماده (۲) ۲۶.

^۴ - ICRC برای ایجاد اطمینان طبق کنوانسیون ژنو و پرتکل های آن است اما نقش رسمی در ارتباط با کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ ندارد. به راه حل ۱۱ مربوط به حفظ دارایی فرهنگی در جنگ مسلحانه توسط جوامع ردکراس بریتانیا و آلمان و ICRC در سپتامبر ۲۰۰۱ توجه کنید: (۲۰۰۲) (۸۴۵) بررسی بین المللی ردکراس ۲۸۵-۲۸۴.

با توجه به ماده ۲۸، کشورها باید تمام مراحل ضروری را برای سوء استفاده از تصویب و تعقیب افرادی که مقررات کنوانسیون را نقض می کنند، قرار دهند. به هر حال، این مقررات تنها نیازمند اجرای اینگونه بین حوزه قضایی مجرمین معمولی ایالت می باشد. نقض این مقررات جزء جرمهای بین المللی جنگ محسوب نمی شود و از اینرو هیچ مکانیسمی در ارتباط با کنوانسیون برای ایجاد احتیاط هر چه بیشتر در دادگاه قضایی بین المللی مثل دادگاه عدالت بین الملل یا دادگاه عدالت مجرمین بین الملل وجود ندارد. مقررات خاصی از کنوانسیون جدا شده و در سال ۱۹۵۴ در اولین پروتکل (؟؟؟ لاهه) قرار گرفتند. در این حین، مقررات ستیزه جویانه در نظر گرفته شدند و از کنوانسیون اصلی جدا گشته و در یک پرتکل مجزا قرار گرفتند.^۱ P1 لاهه به حفظ دارایی فرهنگی طی زمان اشغال مربوط می بوشد.

تحت پروتکل یک دولت اشغالی باید از خروج دارایی فرهنگی از قلمرو اشغال شده^۲، توقیف تمام داراییهای فرهنگی وارد شده به قلمرو آن از یک مکان اشغال شده و بازگرداندن دارایی ضبط شده از نزدیکی مکان نظامی جلوگیری نماید^۳. بعلاوه مقرراتی برای پرداخت نگهدارندگان بعدی دارایی فرهنگی در شرایطی به آنها این اشیاء را با حسن نیت دریافت کرده باشند وجود دارد. این کار طرح غرامتی را برای شخص ثالث بی گناهی

^۱ - پاتریک بوی لان اجرای کنوانسیون سال ۱۹۵۴ لاهه و پرتکل آن: اجرای عملی و قانونی (مقاله ارائه شده در کنفرانس حفظ میراث فرهنگی: قانون بین المللی بعد از جنگ عراق، دانشگاه شیکاگو، ۳ فوریه ۲۰۰۶) مقاله موجود
< culturalpolicy.unchicago.edu/proteoting cultural heritage / papers.shtml>

در زمان ۲۲ می ۲۰۰۳، ۲۰۰۷.

P1 لاهه در همان زمان به عنوان کنوانسیون ۱۹۵۴ لاهه تصویب شد. هر چند امضاء کمی داشت. بنابراین، این مقررات مهم مربوط به نیروهای اشغالی، نسبتاً چند ایالت را موظف می کنند.

^۲ - ماده ۱ p1 لاهه .

^۳ - ماده ۳، p1 لاهه

ارائه می دهد که شیئی فرهنگی دزدیده شده ای را که باید به جای اصلی خود بازگردانده شود در اختیار دارد.

۱۷ قوانین بین المللی دیگری برای حفظ میراث فرهنگی

جدا از کنوانسیون لاهه و پروتکل آن در سال ۱۹۵۴ وسایل بین المللی دیگری وجود دارد که از دارائی فرهنگی در زمان مبارزه مسلحانه حفاظت می کند. از این نوع پروتکل I و II سال ۱۹۷۷ کنوانسیون ژنو ۱۹۴۹ (به ترتیب P1 ژنو و PII ژنو)^۱ می باشد که بعد از جنگ ویتنام تصویب شد.^۲ P1 ژنو برای وضعیت جنگ مسلحانه بین المللی به کار می رود و PII ژنو برای مبارزات غیربین المللی کاربرد دارد. دارایی فرهنگی مایملک شهروندان برای این پروتکل ها است و استفاده از چنین داراییهای برای مقاصد نظامی یا حمله تعمدی به آن ممنوع شد. مراقبت عمومی برای مناطق بدون دفاع^۳ اعمال می شود و باز هم غارت آنها ممنوع است.^۴

متأسفانه، این مقررات، علیرغم اهمیت بسیار گسترده آنها، هیچگونه مراقبت بهینه ای را نسبت به املاک شهروندان برای دارایی های فرهنگی قائل نمی شود. در تشخیص این واقعیت که بسیاری کشورها عضو کنوانسیون ۱۹۵۴ لاهه نبودند، مقررات پروتکل های کنوانسیون ژنو برای تصویب مراقبت بیشتر نسبت به دارایی های فرهنگی ترسیم شد. ماده ۳۵ PI ژنو نشان می دهد که:

^۱ - بالای n ۷

^۲ - نادا الدوآجی، قانون زیستی جنگ مسلحانه (۲۰۰۴) ۱۰۵.

^۳ - PI ژنو ماده ۵۹.

^۴ - PII ژنو ماده (۲) ۴ (g)

بدون تمایل به مقررات کنوانسیون لاهه ... موارد زیر ممنوع می شود:

(الف) ارتکاب هر گونه عملیات نظامی در ارتباط با بناهای تاریخی، آثار هنری یا اماکن

مذهبی که جزو میراث فرهنگی و معنوی مردم محسوب می شوند؛

(ب) استفاده از چنین اشیائی در ارتباط با حمایت از تلاش های نظامی؛

(ج) جبران اینگونه غارت ها با مجازات اسیران جنگی.

ماده ۳۸ سوء استفاده آزادانه از علائم محافظتی بر روی دارایی فرهنگی را ممنوع می

کند. به طور مشابه، ماده ۱۶ PII ژنو نیز از عملیات نظامی در ارتباط با دارایی فرهنگی و

استفاده از این اشیاء برای حمایت و پوشش مناطق نظامی جلوگیری می کند.^۱

علاوه بر این، ماده ۸۵ قانون PI ژنو حاکی از آن است که نقص آزادانه ماده ۵۳ در ارتباط

با دارایی هایی با مراقبت ویژه، منجر به تخریب گسترده گشته، نقض شدید قانون و در

نتیجه یک جرم جنگی را موجب می شود. در اینجا ماده قانون معکوسی در PII ژنو

وجود ندارد.

این پروتکل ها پیشرفت عمده ای در حفظ دارایی فرهنگی در زمانی بودند که مشاهده

می شد آنها تعهداتی را برای حمله کننده بیشتر از حمله شونده قائل می شوند. در

شرایطی که دفاع کننده هیچ معیاری در مکان برای مراقبت از میراث فرهنگی خود

نداشته باشد، حمله کننده باید مراحل را برای اجتناب از چنین آسیبی به وجود آورد.

^۱ -منشاء حفظ قانونی دارایی فرهنگی در درگیری مسلحانه تحت معاهده و قانون بشردوستانه بین المللی در صفحه ۳.

این امر به خصوص مربوط به جایی است که دفاع کننده سعی می کند تا از دارایی فرهنگی به عنوان یک پوشش در مقابل حمله استفاده کند.^۱

عملیات بیشتری به دنبال قانون دادگاه جرائم^۲ بین المللی رم در نظر گرفته شده که در آن یک جرم جنگی به صورت زیر تعریف می شود.

حملات مستقیم و تعمدی علیه ساختمان های مذهبی، آموزشی، هنری، علمی یا مؤسسات خیریه، بناهای تاریخی، بیمارستان ها و مکان هایی که مجروحین و بیماران در آن جمع شدند، مشروط به آنکه اشیاء جنگی نباشند.^۳

این امر راه دیگری را برای تعقیب در سطح بین الملل پیش رو قرار می دهد، که از کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ حذف می شود. به هر حال، آن به دارایی غیرمنقول بیش از “میراث فرهنگی” بزرگتر و نیز تنها مکان هایی که حمله آزادانه ای در آن صورت می گیرد محدود می شود.

در پایان، ذکر کنوانسیون میانگین ممنوعیت و جلوگیری از ورود غیر قانونی، خروج و انتقال دارایی فرهنگی عبادتگاه ها در سال ۱۹۷۰ ضروری می باشد.^۴ این کنوانسیون سیستم محدودیت های ورودی و کنترل اجازه خروج را برای ممنوع کردن انتقال دارایی فرهنگی که خصوصاً بسیار مهم مهم تعیین شده را اجرا می نکند. به هر حال، آنالیز

^۱ - مثلاً، در جنگ خلیج فارس در سال ۱۹۹۱، هواپیماهای عراق از روی عمد در معبد سه هزار ساله سومریان قرار گرفتند: کاستنبرگ n1، ۲۷۷.

^۲ - امضاء در ۱۷ جولای ۱۹۹۸، معتبر در ۱ جولای ۲۰۰۱، ۹۹۹ILM۳۷ (۱۹۹۸).

^۳ - ماده (b)(ix) ۸(۲) قانون دادگاه جرائم بین المللی رم در ارتباط با درگیری های مسلحانه بین المللی و ماده (e)(iv) ۸(۲) مربوط به درگیری های غیربین المللی.

^۴ - در تاریخ ۱۷ اکتبر ۲۰۰۳ به امضاء رسید و در ۲۴ آوریل ۱۹۷۲ معتبر گردید، ۸۲۳VNTS۲۳۱.

مختصری از این کنوانسیون یا معاهده و معیارهای دیگری در ارتباط با داد و ستد میراث و اشیاء فرهنگی ورای دیدگاه این مقاله است و در اینجا ذکر نخواهد شد.^۱

کاهش مداوم دارایی فرهنگ در یوگوسلاوی سابق، منجر به بررسی بیشتر شرایط و مقررات کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ گردید.^۲ همانگونه که بدان اشاره شد، چهار مشکل اصلی مشخص شدند:

اولین مشکل به شکست “لزوم نظامی” در کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ مربوط است. دومین معضل مراقبت محدود در ارتباط با اختلالات داخلی می باشد. سوم، شکست کنوانسیون در تهیه و تدارک سیستم مستحکمی از تصویبات است و آخرین مورد فقدان هیأت سازماندهی شده‌ای برای نظارت بر کنوانسیون بود.

یونسکو به همراه سازمان های بین دول و غیردولتی بررسی کنوانسیون ۱۹۵۴ رهبری نمودند.^۳ از طریق بررسی گزارشی آماده شد و توصیه هایی برای بررسی میزان قدرت کنوانسیون صورت پذیرفت.^۴ گزارش بویلان (Boylan) مشکلاتی را در مورد تفسیر و اجرای کنوانسیون بیش از مفاد آن به وجود آورد. در نتیجه، یک پروتکل با عنوان

^۱ - برای خلاصه ای از شرایط و تجدیدنظر در مورد معاهده یونسکو و کنوانسیون اخیر میراث فرهنگی زیرآبی به “تقویت رژیم بین المللی برای جلوگیری از داد و ستد غیرقانونی میراث فرهنگی” کریچ فارست (۲۰۰۳) ۴(۲) مجله قانون بین المللی ملبورن ۵۹۲ مراجعه کنید.

^۲ - بایلون، بالای ۶۴،۳۸.

^۳ - برای بررسی جزئیات مباحث و گزارش به هالدیک ۵۸ توجه کنید.

^۴ - پاتریک جی بایلون، “بررسی کنوانسیون به منظور مراقبت از دارایی فرهنگی در درگیری مسلحانه” یونسکو، (۱۹۹۳) (گزارش بایلون) به منظور دستیابی به خلاصه ای از گزارش به گزارش یونسکو توسط هیأت مدیره در مورد استحکام عملیات یونسکو برای حفظ میراث فرهنگی و طبیعی جهان توجه کنید؛

<http://unesdoc.unesco.org/images/0009/000938/093847Eo.pdf> در تاریخ ۲۳ می ۲۰۰۷.

سندلاست ولت Laust wolt که سپس به دومین پروتکل کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ تبدیل شد به وجود آمد. (P2 لاهه)^۱.

به طور خلاصه، P2 لاهه دقت بیشتری در ارتباط با “لزوم نظامی” به خرج داد. مرحله اعطاء مراقبت ویژه را (با نام “مراقبت بیشتر”) ساده ساخت، مسئولیت مجرمین فردی را مشخص نموده و به ایجاد کمیته ای برای ترقی احترام به دارایی فرهنگی و نشان دادن اجرای کنوانسیون منجر گردید.

P2 لاهه برای طرح های مقدماتی بزرگتر تهیه شد تا دارایی فرهنگی را حفظ نماید، یک فهرست موجودی فرهنگی باید تهیه شود، معیارهای فوریتی بایستی ایجاد شوند، باید تمام دارایی های منقول فرهنگی از مناطق در معرض آسیب دور شوند یا محافظت های کافی بایستی برای حفظ این دارایی ها اعمال شود^۲. در پایان مقامات با صلاحیت بایستی مسئولیت تأمین امنیت دارایی فرهنگی را به عهده گیرند. کشور مهاجم وظیفه دارد تا تمام احتیاجات ممکن را در انتخاب هد برای مجله به خرج دهد و این اطمینان را حاصل کند که اشیائی که به آنها حمله می شود جزء دارایی فرهنگی نباشند. این کشور باید در صورتی از حمله امتناع کند که هدف تخریب منابع فرهنگی محافظت شده باشد یا آسیب تصادفی در ارتباط با سود نظامی پیش بینی شده، گسترده است^۳.

با توجه به p2 لاهه “سیاست” مراقبت ویژه با “مراقبت افزوده” جایجا شد. کمیته ای برای مراقبت از دارایی فرهنگی در حین درگیری مسلحانه ایجاد شد که چنین مراقبتی را برای

^۱ - به دنبال گزارش پروفیسور بایلون، سه جلسه خبری برگزار شد و تعاریف دیگری از موضوع به عمل آمد. سند لاست ولت در مارس ۱۹۹۹ اصلاح شد، کنفرانس دیپلماتیکی در لاهه برای پذیرفتن دومین پروتکل کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ برگزار شد.

^۲ - ماده ۸ p2 لاهه.

^۳ - ماده ۲۷ p2 لاهه.

مایملک فرهنگی فراهم می نمود^۱. کشوری با حق قضاوت در مورد دارایی فرهنگی ممکن است تمایل به برخورداری از مراقبت افزوده داشته باشد. به علاوه، کشورها ممکن است نمایندگان و آراء جمعی را در مورد این تمایل در نظر گیرند. مقرراتی برای ثبت اقلام دارایی فرهنگی بر اساس فوریت ضروری آن تعیین می شود.

و مراقبت افزوده دارایی فرهنگی به دنبال شرایطی اعطا می شود^۲. میراث فرهنگی باید از اهمیت بالایی برای بشریت برخوردار باشند، آن بایستی با قانون داخلی حفظ شود که ارزش تاریخی و فرهنگی آن را تشخیص می دهد و اطمینان از بالاترین سطح مراقبتی را فراهم می سازد، آن نبایستی برای اهداف نظامی و پوششی برای اماکن نظامی استفاده شود^۳.

یکی از مهمترین پیشرفت ها، نتیجه تعریف “لزوم نظامی” بود. مبحث وسیع تر در رابطه با این عبارت بود و علیرغم مخالفت شدید به منظور آن، مفهوم و لفظ آن حفظ شد^۴. به هر حال توافق شد که قدرت بلامانعی برای آسیب رساندن یا تخریب دارایی فرهنگی به کسی ندهد و نیز باید با شرایط خاص محدود شود. با وجود این تعریف، عبارت دقیق تری نیز در موقعیت هایی ایجاد شد که بدان استناد می شود.

طبق دومین پروتکل، “لزوم نظامی” هر دو به یک گروه مهاجم و مدافع نیاز دارد. دارایی فرهنگی با “مراقبت عمومی” را می توان به منظور به خطر انداختن آن استفاده نمود، البته تنها جایی که هیچ راه حل دیگری برای به دست آوردن سود نظامی مشابه وجود

^۱ - ماده ۲۱۱ p2 لاهه.

^۲ - ماده ۲۱۰ p2 لاهه.

^۳ - علاوه بر این کشور طرفدار “محافظت بیشتر” باید اعلام کند که دارایی او برای مقاصد نظامی استفاده نخواهد شد.

^۴ - گزارش پروفیسور بایلون، انکار کامل استثناء لزوم سیاسی را پیشنهاد کرد.

ندارد^۱. همچنین دارایی در جایی مورد حمله واقع می شود که یک هدف نظامی باشد^۲ و هیچ راه چاره دیگری برای دستیابی به سود نظامی مشابه وجود نداشته باشد^۳. در حالی که، این مقررات اجازه حمله به اقلام فرهنگی را صادر می کند، دو امان نامه در پروتکل تعیین می شود. ابتدا افسری با در اختیار داشتن نیرویی معادل گردان باید برای استناد به لزوم نظامی تعیین گردد و در شرایط مجاز هشداری نیز باید در ابتدا صورت گیرد^۴. دارایی های مشمول “مراقبت بیشتر” در صورتی حالت خاص خود را از دست می دهند که به یک “هدف نظامی” تبدیل شوند^۵. هدف نظامی در ماده (f) ۱ به عنوان شیء تعریف می شود که به خاطر نوع، موقعیت، هدف یا کاربرد آن کمک مؤثری به عملیات نظامی بکند و انهدام، تسخیر یا خنثی سازی نسبی یا کامل آن در شرایط موجود، منفعت نظامی را دربر داشته باشد. در این وضعیت، دارایی فرهنگی با “مراقبت افزوده” در صورتی مورد حمله واقع می شود که تنها روش ممکن برای خاتمه دادن به اینگونه استفاده ها و معیارهایی برای به حداقل رسانیدن خسارات باشد. تصمیم گیری برای استفاده از ضرورت نظامی بایستی توسط بالاترین مقام انجام گیرد و هشداری نیز باید قبل از چنین حمله ای اعلام گردد^۶. در هر صورت اشیاء یا محیط اطراف آنها نباید برای پوشش فعالیت نظامی استفاده شود^۷.

^۱ - ماده ۶ p2 لاهه.

^۲ - به نظر می رسد لزوم نظامی در برخی از پیمان های دیگر مثل کنوانسیون ژنو ۱۹۴۹ و پروتکل اول آن و سومین کنوانسیون ژنو وجود دارد. به هر حال، اتصال میان لزوم نظامی و هدف نظامی احتمالاً از پروتکل ۱۹۷۷ تعیین شده است.

^۳ - ماده ۶ p2 لاهه.

^۴ - ماده ۶ p2 لاهه.

^۵ - ماده ۱۴ p2 لاهه .

^۶ - ماده ۱۳ p2 لاهه.

^۷ - ماده ۱۲ p2 لاهه.

قابل توجه است بدانید، هیچگونه استثناء لزوم نظامی برای این پیمان وجود ندارد.

دومین پروتکل ایجاد مسئولیت جرائم فردی به خاطر تخطی از پروتکل می باشد، قرار دادن دارایی فرهنگی با "مراقبت افزوده" به عنوان هدف حمله یا استفاده از آنها برای پوشاندن عملیات نظامی "نقض پیمان" به حساب می آید و به عدالت جهانی ارجاع داده می شود.^۱ یک کشور باید نقض کننده ماده (c)-(a) ۱۵(۱) را تعقیب یا تسلیم دادگاه نماید.^۲ مقررات مشابهی در رابطه با دارایی فرهنگی تحت حفاظت عمومی وجود دارد که تنها در زمان انهدام کامل چنین اشیائی کار به دادگاه جهانی کشانده می شود. طبق کنوانسیون ۱۹۵۴ لاهه، احزاب باید موانع جنایی را در برابر نقض کنندگان قانون داخلی ایجاد نمایند، به هر حال شرایط خاص موانع در پروتکل تنظیم می شوند.^۳ پروتکل مجازات های اجرایی را نیز ارائه می دهد.^۴ این مقررات گام مهمی به سوی محافظت پیشنهادی هستند و قابل اجرا بودن موانع پیمان شکنی ها را موجب می شود.

کمیته مراقبت از دارایی فرهنگی در زمان درگیری مسلحانه طبق ماده ۲۴ ایجاد شد. کمیته مسئولیت های بسیاری دارد که اعم از توسعه خط مشی هایی برای اجرای

^۱ - ماده ۱۵ p2 لاهه، پنج مقوله برای تخطی جدی تعمدی طبق قانون ۱۵(۱) وجود دارد: الف- قرار دادن اموال فرهنگی تحت مراقبت افزوده به عنوان هدف حمله، ب- استفاده از اموال فرهنگی تحت مراقبت افزوده یا محیط های آنها به عنوان پوشش فعالیت نظامی، ج- انهدام یا تخصیص کامل دارایی فرهنگی طبق کنوانسیون و این پروتکل، د- قرار دادن این اموال تحت کنوانسیون و این پروتکل به عنوان هدف حمله، ذ- دزدی، غارت یا سوء استفاده، فعالیت های دشمنی با صنعت و علم علیه دارایی های فرهنگی طبق کنوانسیون.

^۲ - ماده ۱۸ p2 لاهه.

^۳ - ماده (e)(d) ۱۵(۱) p2 لاهه، همانگونه که در بالا تنظیم شد، این موارد دارایی های فرهنگی را به عنوان هدف حمله قرار می دهند، با استفاده از این اشیاء پوششی برای عملیات نظامی ایجاد می کنند و موجب انهدام یا تخصیص دارایی فرهنگی، و دزدی، غارت، سوء استفاده های دشمنی با علم و صنعت می گردند.

^۴ - ماده ۲۱ p2 لاهه.

پروتکل، اعطاء، توقف، لغو و حفظ فهرست دارایی فرهنگی با “مراقبت افزوده” می باشد^۱.
آن مسئولیت گزارش دادن به کشورها را نیز به عهده دارد.

عملیاتی باید با کمک مدیر کل یونسکو انجام شود. پیشرفت اصلی نتیجه نمایشات NGO هایی مثل کمیته بین المللی بلوشلد و مرکز بین المللی تحقیق در مورد حفظ و استرداد دارایی فرهنگی (مرکز رم) (ICCROM)، مجمع بین المللی بناهای تاریخی (ICOMOS) و کمیته بین المللی ردکراس (ICRC) می باشد^۲. هر سازمان حرفه ای دیگری نیز ممکن است با قانون مشاوره ای بدین مجمع دعوت شود. این عمل سودمند است زیرا این هیأت ها از اطلاعات و آگاهی بسیار زیادی در مورد املاک فرهنگی سراسر جهان برخوردار هستند.

انتشار اطلاعات در زمان صلح و نیز طی درگیری مسلحانه، طبق قانون ۳۰ انجام می شود. تأکید ویژه ای نیز روی برنامه های آموزشی و اطلاعاتی صورت می گیرد تا قدردانی و احترام به املاک فرهنگی را تقویت نماید. تشخیص داده می شود که افزایش آگاهی عمومی موضوع مهمی^۳ برای تهدید غارتگری هایی است که ممکن است از افراد داخلی صورت پذیرد^۴.

به طور کلی، دومین پروتکل در دستیابی به بیشتر آنچه در گزارش پروفیسور بویلان پیشنهاد شد موفق بده است. مرحله ساده تر برای دستیابی به “مراقبت افزوده” این

^۱ - ماده ۲۷ p2 لاهه.

^۲ - ماده ۲۷ p2 لاهه.

^۳ - بوگدانوس، ۱۲، ۵-۴.

^۴ - پتی گر استنبلت، از بامیان به بغداد: جنگ و حفظ میراث فرهنگی در آغاز قرن ۲۱ (۲۰۰۶) ۳۷ مجله قانون بین الملل گنورگ تون ۲۴۵، ۳۰۹.

اطمینان را حاصل می کند که اقلام فرهنگی در بالاترین سطح حفاظت می شوند. دقت هر چه بیشتر در ارتباط با “لزوم نظامی” و تصویب های مهمتر مکانیسم بهتری را فراهم می سازد. در حالی که پروتکل ایمنی را برای حفظ پادشاهی ایالات به ارمغان می آورد و عدالت اولیه را میان قلمرو دول^۱ فراهم سازد مقرراتی را شامل می شود که گامی مهم به سوی عدالت جهانی هستند. پروتکل برای درگیری های مسلحانه غیر بین المللی نیز به کار می رود، از این رو تعهدات نقض کامل عدالت جهانی برای درگیری های داخلی اعمال می شود^۲. به هر حال، یکی از توصیه های مهم پروفیسور بویلان، حذف دفاع لزوم نظامی، حاصل نشد^۳. در صورت تداوم در حفظ این استثناء، عملیات نظامی علیه مایملک فرهنگی صورت می پذیرد. البته در صورتی که بدین نتیجه برسند که آن یک هدف نظامی آشکار است یا مرگ افراد را کاهش می دهد^۴.

واضح است که مقررات p2 لاهه ورای قانون مرسوم بین المللی است. از این رو آنها دولت هایی که غیرحزبی هستند را مقید و ملزم به انجام تعهدات نمی سازند^۵.

^۱ - ماده ۱۵ p2 لاهه.

^۲ - ماده ۲۲ p2 لاهه.

^۳ - چادها n۱، ۱.

^۴ - کاستنبرگ n۱، ۳۰۲.

^۵ - برای دستیابی به فهرست کاملی از تمام احزاب دولتی به [http://www.icrc.org/iht.nsf/web sign? Read form & id=590&ps=P](http://www.icrc.org/iht.nsf/web%20sign?Read%20form&id=590&ps=P) در تاریخ ۲۳ می ۲۰۰۷ مراجعه کنید.

VI تأثیر رژیم قانونی

جنگ با تعریف منجر به انهدام می شود. به هر حال، دو ناحیه مهم تهدید میراث فرهنگی باقی می ماند:

ابتدا، تخریب و غارت آزادانه اقلام فرهنگی طی مبارزات. اهمیت این تهدید همانند آنچه از تخریب تعمودی مجسمه های بامیان در افغانستان در سال ۲۰۰۱ مشاهده شد، استنباط می شود.^۱ دومین تهدید اصلی، آسیب تصادفی از سوی خود مبارزه کنندگان یا غارت آنهاست. این تهدید نیز با آسیب و دزدی اشیاء موزه های عراق شرح داده می شود.^۲

همانگونه که ذکر شد، چهارچوب مراقبت قانونی دارایی فرهنگی تعدادی ابزار بین المللی را شکل می دهد: لاهه II و لاهه IV به همراه مقررات آنها، کنوانسیون ژنون در سال ۱۹۴۹ و پروتکل های ۱۹۷۷ و کنوانسیون لاهه در سال ۱۹۵۴ و دو پروتکل. الحاقات جدید به کنوانسیون لاهه سال ۱۹۵۴ توسط دومین پروتکل به طور قابل توجهی به تقویت مراقبت انجام شده کمک می کند. موفقیت به دست آمده در بناهای تاریخی و ساختمان های به جا مانده از گذشتگان در برخی شرایط به عنوان هدف حمله نظامی

^۱ - در مارس ۲۰۰۱، طالبان تخریب مجسمه های بامیان واقع در خارج کامل افغانستان را آغاز کرد. به منظور دستیابی به مجموعه اقلام مربوطه به سایت زیر که در ۲۱ می ۲۰۰۷ تأیید شده مراجعه کنید.

<http://www.tamu.edu/anthropology/Buddhas.html>

^۲ - گزارشات بسیاری از غارت کتابخانه ملی عراق، موزه ملی عراق و موزه مسلمانان ارسال شده است. مثلاً مک گوایر گیسبون، "تراژدی فرهنگی در عراق" گزارش غارت موزه ها، آرشیوها و مناطق <http://www.infar.rog/tragedy.htm> در ۲۱ می سال ۲۰۰۷. گیر استنبلیت، ۲۸۸-۲۹۵M۱۰۱n. یونسکو در توسعه داده های اطلاعاتی هواپیماهای دزدیده شده عراق کمک نمود-<http://portal-unesco.org/culturelen/ev.php-VRL-ID=17373&URL-DO=DO-TOPIC&URL-SECTION=201.html> اقلام دزدیده شده توسط اینترنت بر گزار می شود و اشیاء عراقی و افغانی را شامل می شود. <http://portal-unesco.org/culturelen/ev.php-VRL-ID=17373&URL-DO=DO-TOPIC&URL-SECTION=201.html> در ۲۱ می ۲۰۰۷.

خارجی از بین برده شد. مثلاً طی اولین جنگ خلیج فارس در ۱۹۹۱، نیروهای ائتلاف افراد خود را در رابطه با اصول کنوانسیون لاهه آموزش دادند.^۱ آنها "فهرست هدف بدون آتش" را در مکان هایی برقرار نمودند که دارایی فرهنگی آنها خارج شده^۲ یا اینکه بسیاری از مناطق به عنوان یک پوشش استفاده شده و در نتیجه حمله مجاز می شود.^۳ این کار در جنگ دوم خلیج با بمباران عراق در ۲۰۰۳ و نیز با انجام آسیب های نسبتاً جزئی تکرار شد.^۴ این کار مطمئناً پیشرفتی در موقعیت دو جنگ جهانی و جنگ ویتنام تلقی می شود. به هر حال این امر ادامه می یابد تا انهدام تعمیدی میراث فرهنگی را موجب شود که با دزدی های صورت گرفته از یوگسلاوی و افغانستان شرح داده می شود.^۵

به هر حال، شکست نسبی برای حفاظت از میراث فرهنگی منقول عراق قابل توجه است.^۶ گزارشات حاکی از آن است که تلاش های جزئی توسط نیروهای ائتلافی برای مراقبت از اماکنی همچون موزه عراق، کتابخانه ملی و آرشیوهای ملی این کشور از غارت توسط

^۱ - آمریکا، بریتانیا و کانادا عضو کنوانسیون لاهه نبودند اما گزارش می شود که به اصل کنوانسیون احترام می گذارند: کاستنبرگ بالای n۱، ۲۹۷.

^۲ - نافزیگر، بالای n۱۱، ۳.

^۳ - کاستنبرگ بالای n۱، ۳۰۱.

^۴ - سوتر، بالای n۱۶، ۱. مدیرکل یونسکو با دبیر اول ایالات متحده و اداره دول US قبل از جنگ عراق تماس گرفت و نقشه مفصلی از مناطق باستانی و موزه های عراق تهیه نمود.

یونسکو همچنین با اینترپول، سازمان رسوم جهانی و کنفدراسیون بین المللی خریداران هنری ارتباط حاصل نمود تا از اجرای کنوانسیون ۱۹۷۰ در مورد تجارت های غیرقانونی املاک فرهنگی مطمئن شود.

^۵ - در سال اخیر: بالای n۱۱ و ۱۲.

^۶ - برآورد شد در حالی که ۱۲۰۰ شیء ربوده شده بازگردانده دند، هنوز ۲۲۰۰ شیء گمشده باقی ماندند: دینا شلتون، "جهان جران اصلاحات بی عدالتی های تاریخی" (۲۰۰۴) ۱(۲) مجله قانون بین المللی M is kok ۲۵۹، ۲۵۹-۲۵۹، گیراستنبلیت، n۱۰۱۲، ۲۹۰ تقریباً ۱۱۰۰۰ شیء گمشده را گزارش می کنند.

مردم صورت پذیرفت.^۱ عراق خود فهرست خوبی در رابطه با حفاظت از میراث فرهنگی خودش با دست ساخته های نایاب مزوپوتامیان که سال های بسیاری در حوزه ها نگهداری می شد، در دست داشت^۲؛ به هر حال این غارت نسبت به غارت میراث فرهنگی کشورهای دیگر اهمیت کمی دارد.^۳ عراق از ۲۱ دسامبر ۱۹۶۷ عضو کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ بود و از جایگاه قانونمندی برای حفظ اشیاء باستانی خود برخوردار بود. ایالات متحده آمریکا و بریتانیا جزء اعضاء کنوانسیون لاهه یا پروتکل های آن نیستند.^۴ با این وجود آمریکا یکی از امضاء کنندگان است و خود را مقید می داند که حتی بدون هر گونه تصویبی مغایر با آن عمل نکند.^۵ در هر رویدادی آمریکا نشان داده که به اصول کنوانسیون به عنوان قانون بین المللی پایبند است.^۶ به علاوه، این کشور توسط کنوانسیون لاهه در سال های ۱۹۰۷، ۱۸۹۹ متعهد می شود.^۷ این قوانین برای اصلاح نظم عمومی و جلوگیری از غارت تهیه می شود. علاوه بر این، ماده ۳۵ قانون لیبر وظیفه نیروهای آمریکایی می داند که از مناطق فرهنگی در مقابل غارت حمایت کنند. در پایان،

۱ - گیراستنبلیت، ۱۱۰۱، ۲۸۸. شلتون ۲۵۹، ۱۱۴. شلتون تفسیر می کند که تنها چند خبرنگار و فرد نظامی که بعداً دستگیر شدند سعی کردند تا اشیاء غارت شده را به آمریکا قاچاق کنند. به هر حال، به نظر می رسد نیروهای آمریکا نیز در تحقیقات چپاول و غارت هنرهای دستی عراق دست داشته اند: بوگ دانوس، ۱۱۲، ۲. یونسکو و اینترپول برای تهیه و چاپ اشیاء به سرقت رفته تلاش می کنند.

۲ - حداقل تا اولین جنگ خلیج فارس: گیراستنبلیت، ۱۱۰۱، ۲۷۸. توستر ۱۶، ۱.

۳ - گفته می شود عراق حدود ۲۰/۰۰۰ مورد از هنرهای دستی قدیمی را طی جنگ خلیج فارس از کویت خارج کرده است: نفزگیر، ۱۱۱، ۱.

۴ - به [www.icrc.org/web/eng/siteengOest/htl all/pary-main-treaties/\\$ file/IHL and ather-treaties-pdf](http://www.icrc.org/web/eng/siteengOest/htl all/pary-main-treaties/$ file/IHL and ather-treaties-pdf) توجه کنید.

در ۲۱ اکتبر ۲۰۰۴، ۱۱۱ حزب عضو کنوانسیون لاهه، و ۸۸ حزب عضو پروتکل I و ۲۳ به پروتکل ۲ بودند. آمریکا عضو دادگاه مجرمین بین المللی سال ۱۹۹۸ نبود. به هر حال بریتانیا در این مجمع عضو شد و متعهد به ICC گردید.

۵ - نفزگیر ۱۱۱، ۳. کنوانسیون وینا در مورد قانون معاهدات (۲۳ می ۱۹۶۹) UNTS ۱۱۵۵، ۳۳۱، ماده ۱۸ نشان می دهد که: "یک دولت مجبور می شود تا از عملیاتی که به هدف و منظور معاهده خاتمه می دهد را نفی نماید: الف- آن معاهده را امضاء کرد یا مفاد شامل در معاهده مربوط به تصویب، پذیرش یا تأیید آن را تا زمانی که قصد آن برای اعضاء روشن نشده است، تغییر دهد؛ ب- آن رضایت خود را برای متعهد شدن از سوی معاهده، طرح فهرستی برای نیروهای مربوط به معاهده مشروط بدانکه چنین فهرستی بی جهت به تأخیر نیافتد.

با این وجود، این کنوانسیون خود ناظر به گذشته نیست. بنابراین از علائم کنوانسیون لاهه استفاده نمی کند. به علاوه، ایالات متحده کنوانسیون وینا را تصویب نکرده است.

۶ - گیراستنبلیت، ۱۱۰۱، ۲۹۹.

۷ - کنوانسیون های ژنو ۱۹۴۹، I تا IV.

استدلال می شود که قوانین منتشر شده طبق پروتکل های کنوانسیون ژنو، عبارت قانون بین المللی مرسوم می را نشان می دهد که علیرغم محدود بودن مستقیم پروتکل های آن به کار می روند.^۱ بریتانیا رسماً اعلام نمود که کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ و هر دو پروتکل آن را تصویب خواهد کرد اما در حال حاضر خود را به آنها مقید نمی داند.^۲

با این حال، استرالیا عضو کنوانسیون لاهه است اما پروتکل بعدی آن را نپذیرفته است.^۳ بنابراین نیروهای استرالیایی تعهدات محکمی نسبت به جلوگیری از غارت دارند. همانگونه که ذکر شد، هیچ "لزومیت نظامی" برای تعهد به جلوگیری از غارت و چپاول وجود ندارد.^۴ در گزارش سال ۱۹۹۵ به یونسکو پیرامون اجرای کنوانسیون برای حفظ میراث فرهنگی در درگیری مسلحانه^۵ استرالیایی ها گزارش کردند که محتوی کنوانسیون مشمول در دستور العمل نظامی قانون بین الملل بوده و قابل دسترسی برای تمام پرسنل نظامی می باشد.^۶ علاوه بر اشاره به کنوانسیون به نظر می رسد قانون هدایت فرماندهان درگیری مسلحانه و قانون دستورالعمل درگیری مسلحانه ارتش استرالیا و تمام افراد نیروی دفاع در ارتباط با کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ آموزش دیده اند.^۷ علیرغم این معیارها، استرالیا بخشی از نیروی ائتلاف است که در جلوگیری از کاهش میراث فرهنگی ناکام

^۱ - گستبرگ، ۲۸۰، ۱۱.

^۲ - بیانیه در ۱۴ می ۲۰۰۴، تأیید شد: <http://www.cultun.gov.uk/Reference-library/press-notice/avrhiere-2004/dsms04-html> در ۲۳ می ۲۰۰۷.

^۳ - پذیرش کنوانسیون سی سال بعد در سال ۱۹۸۴.

^۴ - ماده (۳) کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴.

^۵ - گزارش یونسکو "اطلاعات پیرامون اجرای کنوانسیون برای حفظ میراث فرهنگی در هنگام درگیری مسلحانه" ۱۹۹۵ <pdf,e,1995/0010/00136/103690> <http://unesba.unesco.org/imaged> در ۲۴ می ۲۰۰۷. هیچگونه جزئیاتی مربوط به کشورها در گزارش اجرای کنوانسیون لاهه برای حفظ میراث فرهنگی حین جنگ مسلحانه و پروتکل های ۱۹۵۴ و ۱۹۹۹ آن وجود دارد. گزارش پیرامون فعالیت های آنها از ۱۹۹۵ تا ۲۰۰۴ است (۲۰۰۵).

^۶ - Ibid ۱۵.

^۷ - Ibid ۱۵.

مانده است. عنوان می‌شود که با شکست انجام مراحل لازم برای جلوگیری از غارت موزه ها و کتابخانه های عراق، نیروهای ائتلاف از مقررات بین المللی خود تخطی کردند. به طور کلی، چهارچوب قانونی بین المللی در انتقال میراث فرهنگی عراق به عنوان هدف حمله مستقیم نسبتاً موفق بود، اما نیروهای ائتلاف امنیت نظامی کافی را برای جلوگیری از دستبرد به اموال فرهنگی فراهم نکردند.^۱ این سؤال باقی می ماند که آیا مقررات در مورد جلوگیری از دزدی توسط مردم خود آن کشور بیشتر از یک عضو دولتی نیز صدق می کند، البته با وجود اینکه متن کنوانسیون لاهه از ۱۹۵۴ واضح به نظر می رسد.^۲ بنابراین دولت جدید عراق احتمالاً به دنبال گرفتن غرامت از نیروهای ائتلافی به خاطر ناکام ماندن در جلوگیری از غارت اموال این کشور هستند. در واقع، حتی اگر مقررات به جلوگیری از دزدی توسط مردم منجر شود، اثبات انجام تعهدات در قبال این کشور مشکل خواهد بود.^۳

یونسکو UNESCO، شکست پیاپی برای جلوگیری از آسیب آزادانه نسبت به میراث فرهنگی در اعلامیه مربوط به انهدام تعمیدی میراث فرهنگی را تشخیص داد.^۴ اشاره ویژه‌ای به نابود ساختن بوداهای بامیان شده است.^۱ اعلامیه حالت هایی را ذکر می کند که احزاب عضو کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ و پروتکل های آن می شوند و به پذیرش و اجرای رژیم های قانون برای حفظ میراث فرهنگی اعتراف می کنند. این بیانیه وضعیتی را

^۱ - مشکلات از قبل آغاز شد و سپس وقتی که تصویبات آمریکا از ورود مواد شیمیایی مورد نیاز به منظور حفظ بیشتر این میراث جلوگیری کرد. به سوتر ۱۶۱ توجه کنید.

^۲ - ماده (۳) کنوانسیون لاهه ۱۹۵۴ به توقف هر شکل دزدی اشاره می کند. Cf گراستنبلیت.

^۳ - برای حل مشکلات به دنبال تصویب ها به شلتون ۱۱۴ توجه کنید. مطالعات خاص در ارتباط با عملیات ژاپنی ها طی جنگ جهانی دوم، تجارت برده در آتلانتیک و ادعای هر دو در مقابل آلمان این مطلب را شرح می دهد.

^۴ - بالای ۱۰ n.

مشخص می کند که تمام معیارهای برای جلوگیری از انهدام تعمیدی میراث فرهنگی هر کجا که طی فعالیت های زمانی صلح و نیز هنگام اشغال واقع می شود را مشخص می کند. این دو عنصر کلیدی مورد قبول کنوانسیون قرار گرفته و آگاهی ها را نسبت به حفظ اشیاء به جا مانده بالا برده و توسط مفسران دیگر منتشر گشته است.^۲

به ویژه، کار بیشتری برای بالا بردن آگاهی عمومی پیرامون اهمیت میراث فرهنگی انجام خواهد شد که می تواند این کار به محدود کردن بازار سیا که به تشویق غارتگری می پردازد کمک نماید.^۳ گر استنبلیت استدلال می نماید که قدرت های نظامی اصلی باید سپاه نظامی را مختص نگهداری از میراث فرهنگی سازماندهی کنند^۴ و در اصول مدرن مدیریت منابع فرهنگی همکاری نمایند.^۵ هر دو این معیارها در آسیب تصادفی و غارت از کاهش منابع فرهنگی جلوگیری می نمایند.

^۱ - به مقدمه توجه کنید.

^۲ - برای مثال، بوگدانوس، ۱۲، ۵؛ گراستنبلیت، بالای ۱۰۱، ۳۳۷ و ۳۴۰.

^۳ - بوگدانوس، ۱۲، ۴.

^۴ - به گزارش او طی جنگ جهانی II ایالات متحده آمریکا و بریتانیا، هیأت مشابهی را حفظ نمودند: گراستنبلیت بالای ۱۰۱، ۲۵۸ و ۳۴۵.

^۵ - Ibid.

نتیجه

تهدیدات اصلی به سوی منابع فرهنگی از حمله آزادانه، آسیب تصادفی، غارت و دزدی ناشی می شود^۱. جامعه بین الملل با ارائه چهارچوبی قانونی برای حفظ میراث فرهنگی به این تهدیدات پاسخ می دهد. قبل از سال ۱۹۹۹، کنوانسیون لاهه و پروتکل ها حاوی و محدودیت های بسیاری بودند اما تا حد زیادی امروزه این امور اصلاح شده است. به هر حال، کشورهای بسیاری عضو کنوانسیون لاهه و پروتکل های بعدی آن نیستند و بنابراین آنها تنها مقید به مقررات بین المللی محدود موجود در پیمان های دیگر می باشند. امروزه تمام کشورها این قوانین را می پذیرند.

زمانی که املاک فرهنگی آسیب می بیند یا خراب می شود، اغلب تأثیر این قوانین زیر سؤال می رود. به هر حال، مناسب تر است که احزاب درگیر جنگ را به خاطر کوتاهی در انجام مسئولیت هایشان مقصر بدانیم. همانگونه که در قسمت دزدی مجسمه های بامیان شرح داده شد، آسیب رساندن به میراث جهانی بای بلوس Byblos^۲ و حملات اخیر در نزدیکی صومعه دکانی (Decani) در کوزوو^۳ قانون مختصری برای محافظت از دارایی فرهنگی از آسیب انهدام تعمدی و آزادانه به آن وجود دارد.

^۱ - نفزگیر بالای ۱۱، ۱.

^۲ - در سال ۲۰۰۶ زمانی که تانکرها سوخت کارخانه انرژی Jiyeh طی درگیری آسیب دید و موجب شد تا نفت به دو برج مدی اوالم (medieval) و بقایای باستانی دیگر در خط ساحلی لبنان بریزد، این مکان دچار خسارات شدیدی شد:
http://portal.unesco.org/ev.php-URL_ID=34765 &URL-DO=DO-TOPIC & URL-SECTION=201.html>>

در تاریخ ۲۱ می سال ۲۰۰۷.

^۳ - بالای ۱۹. صومعه یکی از مجموعه بناهای تاریخی قرون وسطایی است که از سال ۲۰۰۴ در فهرست میراث جهانی و از سال ۲۰۰۶ در فهرست میراث جهانی در معرض خطر عنوان شده است. آن بزرگترین کلیسای قرون وسطی در اروپای جنوب غرب است و شامل نقاشی ها و مجسمه های زیبای تاریخی است:

http://portal.unesco.org/ev.php-URL_ID=34765 &URL-DO=DO-TOPIC & URL-SECTION=201.html>>
در ۲۱ می سال ۲۰۰۷.

تنها تغییر در نگرش جهانی و افزایش احترام نسبت به فرهنگ های متفاوت خود ما می تواند این اشیاء را حفظ نماید. هر کشور مسئول دادن آموزش عمومی نه تنها به افرادی که در نیروهای دفاعی و نظامی مشغول هستند، بلکه تمام شهروندان خود می باشد، تا همه بدانند که دارایی فرهنگی باید برای آینده تمام مردم حفظ شود^۱. دارایی فرهنگی بخشی از میراث نوع بشر است و هرگز آزدانه به عنوان نمادی سمبلیک از قدرت مورد حمله واقع نشده یا دچار آسیب و خسارت تصادفی نمی گردد. تخریب آن در زمان درگیری مسلحانه به شرطی غیرقابل اجتناب است که سیاست قانونی بین المللی برای محافظت از آن به درستی اجرا شود.

^۱ - آن توسط استرالیایی هایی که هیچ روش منحصر به فردی برای چنین آموزش عمومی نداشتند تأیید شد: بالای ۱۶۴،۱۶۴.